

Rajoy, el déu de la política

written by Francesc Xavier Hernández | 2 de gener de 2017

Hi ha una opinió generalitzada a considerar Mariano Rajoy com un pobre home, un personatge inútil, ignorant i ridícul. Res més lluny de la realitat, el menyspreu envers el personatge es gira contra aquells que l'esgrimeixen, i és que en Mariano Rajoy ha estat i és el polític més astut en la història contemporània d'Espanya. Amb total sang freda, diabòlica perversió i metòdica calma ha anat escapçant els caps d'amics i enemics tot aplanant la perpetuació indefinida de la Segona Restauració Borbònica.

Ja a Galícia, amb cas del Prestige, va donar mostres de la seva astúcia. Tothom se'n burlava de "*los hilillos de plastelina*", però ell va sobreviure. Un cop al govern de l'Estat va torejar amb eficàcia la crisi de Bankia, tot aprofitant per escapçar les caixes. I ho va fer preservant els interessos del gran capital i de la llotja del Bernabeu, i fent que el poble pagués les factures pendents: simplement genial. Ha trampejat sense caure, i en benefici dels poderosos, una crisi econòmica ferotge.

Quan la monarquia va començar a trontollar, a causa de la conducta bandarria del seu titular i cadells, no va tenir cap problema en **treure el rei del mig** i canviar-lo per un de nou. I les seves **habilitats per driblar els problemes interns** i les acusacions de corrupció contra la seva gent han estat simplement èpiques. Barcenas, Barberà, Rato, Blesa, Mato, Soria, Gurtel... al seu costat han anat caient com bitlles les icones del Partit Popular, però ell es manté impassible. Fins i tot li ha arrencat la cresta a un Aznar disposat a reprendre posicions.

Ell i els seus (els de l'IBEX 35 i adlàters) van deixar créixer al de la cueta. Era un bon producte atès que permetia **erosionar durament al PSOE** i sumir en un deliri quasi

guevarista i montoner a allò que quedava de l'estalinisme a Catalunya i Espanya. També va contribuir, ell i els seus, a acréixer al noiet Albert Rivera. Els Ciudadanos anaven bé per sembrar el desconcert a Catalunya i treballar a fons per **dividir la societat catalana entre espanyols i catalans**. L'objectiu era consolidar un fort sector colonial espanyol que, arribat el cas, es pogués llençar contra els autòctons de fet o d'adopció a fi de liquidar la formació nacional catalana.

La seva genialitat va anar més enllà quan fent servir les clavegueres de l'estat va **enfonsar al president Pujol en la misèria**. Emprant l'aparell judicial sense complexos Rajoy es va fer fort en una posició: la suposada defensa de la llei que li ha permès **desmanegar o minoritzar, una a una, les diferents iniciatives de l'independentisme català**. Aquesta tàctica ha estat imbatible, i encara ho es a dia d'avui. Sense despenjar-se va afrontar la consulta del 9-N i els seus resultats tot definint estratègies per conjurar l'amenaça.

Rajoy sap que el procés és, també, un joc de suma zero entre dos models de ciutat: **Madrid contra Barcelona**. Un Madrid que segueix un model del segle XVIII, i que governa l'Estat des de la llotja de l'estadi Santiago Bernabéu (gran banca, grans empreses de serveis, grans empreses vinculades a l'estat, grans constructores). I una Barcelona dinàmica del segle XXI, que lidera un ampli espai de petites i mitjanes empreses competitives i que necessita poder polític per avançar i liderar el seu propi rerepaís i el sud d'Europa. No es casualitat que la llotja del Bernabeu a Catalunya (La Caixa, Grup Godó, Planeta, clan del Pont Aeri...) hagi jugat a fons contra el procés, atès que els seus interessos són subsidiaris dels de Madrid. Per frenar el procés calia **aturar a qualsevol preu a Artur Mas**, que, de fet estava liderant la revolta. Efectivament CDC ja no era la policia del "gueto" i, de fet, emprant els seus recursos socials i polítics estava posicionant els entorns productius, la classe mitja i les

classes populars cap a un projecte d'independència democràtic i versemblant. Però abatre a Mas no era pas fàcil, i Rajoy ho va plantejar en diferents assalts.

El primer cop van ser les eleccions municipals. **La Sra. Colau va rebre subtils suports indirectes**, i una promoció en determinats mitjans de comunicació que van ajudar a que el seu grup fos el més votat. Certament, però, que la negativa d'ERC a formar coalició amb CDC va ser determinant per afaïçonar la victòria del colauisme, com també la manca de candidats renovadors, o amb projecte, per part de CDC i ERC. Sigui com sigui, el colauisme es va "empoderar" de l'ajuntament, amb l'inversemblant suport d'ERC i de la CUP, i al capdavall amb l'empenta directa dels socialistes. Tot seguint el govern municipal, mancat de qualsevol projecte versemblant i global, es va dedicar a erosionar impunement la ciutat: donant suport a les empreses municipals mafioses, afavorint el tràfic d'influències, confirmant projectes socialistes caducats (tramvia, Glòries...), liquidant polítiques culturals (Born..), destrossant la indústria del turisme, sembrant el caos en la xarxa viària, etc..

Amb el colauisme triomfant en Rajoy podia respirar, ja que **les polítiques de vol gallinaci a Barcelona afavorien la supervivència de Madrid**. D'altra banda, estava clar que si l'independentisme català perdia Barcelona es produïa una greu contradicció, atès que el procés responia, en bona part, a la necessitat de poder per part de Barcelona, per vertebrar el propi territori i incidir en el sud d'Europa. Amb una Barcelona alliberada d'un govern independentista Rajoy podia afrontar el joc de suma zero amb més tranquil·litat.

En les eleccions del setembre del 2015 Rajoy va donar el següent cop de mall. **Havia d'impedir, a qualsevol preu, la victòria de Junts pel Sí** i l'entronització del president Mas, el seu enemic més poderós. Van posar tota la carn a la graella i ho van aconseguir, desviant vots cap a d'altres formacions i, sobretot, sabotejant el vot de l'exterior, el que hagués

pogut donar la balançada. Junts pel Si no va guanyar, i en els mesos següents la CUP va ser l'encarregada de fer el joc a Rajoy. Al llarg de la legislatura la CUP va jugar, a fons, per erosionar Junts pel Sí, destrossant la candidatura del president Mas a la presidència, entorpint els pressupostos i sembrant la incertesa de manera permanent, i certament és obvi que en el procés els provocadors i els infiltrats van tenir el seu paper. I encara Rajoy va poder respirar amb més tranquil·litat quan a les eleccions del juny de 2016, novament ERC renuncià a formar coalició amb CDC, i la suma de colauites, podemites i estalinistes esdevingué la força més votada.

A tot això, una de les més subtils maniobres de Rajoy va consistir en **utilitzar en Duran i Lleida per destrossar Unió Democràtica de Catalunya**. Duran va renegar de l'independentisme i això va hipotecar la possible consolidació d'una dreta nacional catalana. De retruc al clan de sipais del Pont Aeri i el Grupo Godó no els quedava més alternativa que acatar, encara més, les ordres del PP. **La reedició d'una nova Convergència, es a dir un partit de centre-dreta subsidiari de l'Estat quedava avortada**. Altrament, un procés d'independència sense l'existència d'una dreta nacional quedava greument tocat. Amb la maniobra el PP aspirava a capitalitzar obertament el paper i el vot de la dreta a Catalunya.

Amb l'independentisme aparentment frenat, o si més no sota un cert control, Rajoy podia continuar la magna obra de consolidació d'Espanya i d'aniquilació de Catalunya. **La justícia va continuar treballant sense aturador contra Catalunya** amb les més diverses iniciatives, encalçant regidors o diputats, anul·lant lleis i preconitzant el retorn de les curses de braus. Alhora, **els aparells de l'estat maldaven per frenar o directament destrossar els sistemes de transport, la sanitat, l'ensenyament, etc, a Catalunya**. A tot això cal sumar el manteniment del dèficit, la depredació fiscal i un finançament insuficient.

Rajoy feia avançar sense parar tots els peons que podia. D'altra banda l'èxit del seu enfrontament amb Catalunya era allò que realment li reportava prestigi, entre les masses de votants espanyoles. **Rajoy va guanyar les eleccions del juny del 2016**, tot i que sense majoria absoluta, però governant en funcions sense complexos va arraconar i subordinar totalment al PSOE, i va mantenir a ratlla als podemites. A finals del 2016 sense oposició i amb les mans lliures, Rajoy podia enfrontar-se al gran repte que encara suposava la convocatòria d'un referèndum a Catalunya. Els catalans continuaven essent un enemic poderós en tant que la consulta del 9N havia estat prou indicativa; les manifestacions massives havien estat impressionants i, malgrat el caos introduït per la CUP, el Parlament de Catalunya comptava amb una majoria independentista compromesa amb la celebració d'un referèndum. Tot i la debilitat de la nova formació PDeCAT i de l'abúlia i la manca de criteris, i de lideratge d'ERC, el perill per la unitat d'Espanya continuava essent real.

Davant d'aquesta situació Rajoy continuà movent les seves peces. **Va impulsar la unitat patriòtica espanyola amb el PSOE**, tot subordinant definitivament el PSC-PSOE contra el dret a decidir. Va mantenir l'ofensiva judicial, política i econòmica contra Catalunya tot i amb la cortina de fum d'una falsa crida a la política de diàleg. **Va maldar per posicionar la CUP en terrenys que afavorissin el caos social i polític**. I com que tot això no era suficient per garantir-li la victòria va optar finalment per impulsar decididament les forces dels postcomunisme: colauisme, podemites i estalinistes.

A dia d'avui està clar que Rajoy prefereix *"una España roja antes que rota"*. I si el PP no pot guanyar, cosa que es preveu difícil, cal organitzar una àmplia aliança respectuosa amb la unitat de l'Estat. D'altra banda el magma posco està preparat per jugar aquest paper. Durant mesos els postcomunistes han jugat amb l'ambigüitat respecte al referèndum, tot mantenint una ficció de defensa del dret a decidir... Ara, però, ja han

passat a considerar, exclusivament, el referèndum pactat, és a dir el no-referèndum. I demanen que, en cap cas, s'ha de posar data, és a dir que el referèndum s'ha d'ajornar indefinidament.

Les raons d'aquesta estratègia s'han volgut entendre com a subsidiàries de tàctiques electorals estratègiques, en tant que els postcomunistes volen conservar l'electorat català però, alhora, no volen fer definir al seu electorat espanyol de Catalunya, o immigrant, o el que suposen els fills d'immigrants. Tanmateix la realitat es molt més senzilla. Els postcomunistes, en les seves diferents variants, i més enllà de tàctiques puntuals, són partidaris del manteniment de l'Estat espanyol. De fet, ni tan sols impugnen l'Estat de la transició, un model que ells van ajudar a definir de manera determinant. Mai, de la transició ençà, els partits post-comunistes han portat la República en els seus programes polítics. Defensen la unitat d'Espanya no per criteris racionals, sinó per criteris exclusivament nacionalistes, en tant que són (explícitament o per omissió) partits nacionalistes espanyols. Avui els postcomunistes estan defensant, amb total desvergonya, que les classes populars, i el postproletariat, viuran millor dins de l'Estat postfranquista espanyol, un estat estructuralment corrupte, atrassat i anacrònic que es fonamenta l'explotació i la misèria. Avui els postcomunistes estan dient a la gent de Catalunya que, allò progressista, no és crear una república democràtica fonamentada en la justícia social, sinó mantenir el vell estat postfranquista dominat per l'oligarquia capitalista parasitària més casposa d'Europa. Avui els postcomunistes estan dient que els catalans i la gent que viu en aquest país no té altres drets que els que cedeixi la llei colonial de les Corts espanyoles, és a dir cap.

La gran pinça està preparada, la darrera jugada de Rajoy s'endevina amb nitidesa... a curt termini **veurem el desesperat intent del postcomunisme (Colau, Domènech, Fachin, Pisarello,**

Nuet...) per salvar l'Estat espanyol, i utilitzaran tota la demagògia que faci falta per aconseguir el seu objectiu. Són la darrera barrera que tenen els catalans al davant per guanyar la llibertat.

Tanmateix res està clar... malgrat tot... la remor persisteix... i Rajoy ho sap.